

ΒΑΘΕΙΑ ΣΤ' ΑΝΗΛΙΑΓΑ!

Ἀκλόνητος ὀρθοστεκότανε στὸ πέλαγο.

Μήτε τῶν τυφλῶν караβιῶν τ' ἀκούσια σκουντήματα, μήτε τῆς ζηλιάρας θάλασσας τὰ θεώρατα κύματα, μήτε τῆς φτονερῆς μαυρονέφαλης νύχτας οἱ ἄμετροι κεραανοὶ καὶ τ' ἀστραπόβροντα μπορέσανε ποτὲς νὰ τοῦ ταπεινώσουνε τὴν περηφάνεια, νὰ τοῦ μετριάσουνε τὴ δύναμη.

Ὅσο πιὸ ἄγρια καὶ φανατικὰ σήκωναν ἐκεῖνα τὸν πόλεμον ἐνάντια του, τόσο αὐτὸς λάβαινε ζωὴ καὶ μὲ περισσὴ γαλήνη καὶ περηφάνεια, λὲς καὶ γιὰ πείσμα τους, ὕψωνε τὴν ἀτάραχη κορυφή του, πρόθυμος νὰ δώσῃ βοήθεια στοὺς караβοτσακισμένους καὶ νὰ χαρίσῃ καινούργια δύναμη στὰ τόσα κοπάδια τῶν ταξιδιάρικων πουλιῶν ποὺ ἀπὸ μακριὰ τὸν ξανοίγανε μὲ λαχτάρα.

Θάλασσα κι ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς φύσης γύρω του πηγαίνανε νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ ζήλεια.

Συνηθισμένα νὰ βλέπουν ὅλο καὶ δειλοὺς καὶ νὰ λαβαίνουνε δύναμη καὶ ζωὴ ἀπὸ τὶς κολακεῖες τῶν ταπεινῶν, δὲν καλοβλέπανε τὴν ἀδιαφορία του, οὔτε καὶ τὴν ἀγέρωχη στάση του· καὶ θέλανε νὰ τὸν ἐξευτελίσουν.

Μὰ πῶς; Μὲ τὴ φανερὴ ἔχτρητα καὶ τὸ πείσμα δὲν ἦτανε καὶ τόσον εὐκολο.

Μὲ τὴ φιλία, ἴσως.

Κι ἀλλάξανε πολιτικὴ. Τὴν τρικυμία διαδέχτηκεν ἡ γαλήνη· τὴν κακοκαιρία ἡ ξαστεριά.

Τώρα πιά ὁ ἥλιος περίσσια ἔστελνε τὶς χρυσαχτίδες του, κ' ἡ θάλασσα ταπεινωμένη γλυκοφιλοῦσε τὸ κορμί του.

Ἄλαφρὸ τ' ἀγέρι σὰ χάδι πέραγε ἀπὸ πάνω του κι ἄφηνε τὸ κύμα ἓν' ἀπαλὸ σιγαλοφλοίσβισμα, λὲς καὶ τὸν γλυκονανούριζε.

Ἀσυνήθιστος ὁ γεροντόβραχος στὰ χάδια καθὼς ἦτανε, μόλις αἰστάνθηκε τὸ σφιχτογκάλισμα τῆς θάλασσας καὶ γροῖκε τ' ἀπαλό-χάϊδεμα τῶν στοιχείων γύρω του, ἔπесе σὲ νάρκη κ' ἐμπιστεύθηκε τὸ σῶμα του στοὺς κατὰ τὸ φαινόμενο φίλους, μὰ πραγματικὰ ἀσπον-τότερους του ὀχτρούς.

Δὲν πέρασε καιρὸς κι ἄρχισαν τὰ θεμέλια του νὰ ὑποχωροῦνε,
τ' ἀνάστημά του τὸ θεώρατο νὰ χαμηλώνῃ, τὸ σκληρὸ κι ἄλλοτες
γυαλιστερὸ κορμί του, ν' αὐλακώνεται τώρα ἀπὸ ζαρωματιές.

Μιά μέρα, μαῦρα, πυκνὰ σύγνεφα σκέπασαν ὅλο τὸ στερέωμα.
Στὴν πλάση δὲν ἀκουγότανε παρὰ τὸ ἄγριο σφύριγμα τ' ἀγέρα.
Χρυσὲς ἀστραπόβεργες πετοῦσαν ἀπὸ τὴ μὴν ἄκρη στὴν ἄλλη,
λὲς κ' ἔστελνε μηνύματα ὁ Νότος στὸ Βορρᾶ.

Πυκνὸ σκοτάδι ἔνα γύρω.

Μονάχα πότε-πότε πρόβαλλε γιὰ μιὰ στιγμή καμμιὰ τοῦ ἡλίου
ἀχτίδα καὶ ξανακρυβότανε.

Πικρὴ εἰρωνεΐα σὲ κάποιον ποὺ ψυχομαχοῦσε !

Φαίνεται νὰ τότε φτονοῦσεν ἀπὸ καιρό ! . . .

Τὰ κύματα μαυροπράσινα ἄγγιζαν τὰ σύγνεφα. Ἄγρια κι ἀπει-
λητικὰ ὑψωνόντουσαν, λὲς καὶ ζητοῦσαν κάπου νὰ ξεσπάσουν.

Μὰ νά' σὰ νὰ τὸ βρῖκανε.

Ὁ ἀσποντότερός τους ὀχτρός, ὁ Βράχος ὀμπρός 'τανε.

Τοῦ ρίχνουνται μὲ μανία.

Τὸ δεῦτερο κῦμα διαδέχεται τὸ πρῶτο, τὸ τρίτο τὸ δεῦτερο κι ὁ
Βράχος σέρνεται στ' ἀνήλιαγα !

Ὁ κρύφιος τῶν στοιχείων πόθος ξεπληρώνεται.

Τώρα πιά γαλήνη ἔνα γύρω.

Τὸ γλυκὸ γαλάζιο τοῦρανοῦ ξαναφαίνεται καὶ πάλι.

Ὁ ἥλιος ξαναπρόβαλλε.

. . . Ὁχι ὅμως κι ὁ Βράχος !